

Martin Kellers høstprædiken

Taler

Martin Keller
Formidler og verdensmålschef

Dato

21. september 2025

Sted

Ladegården, Nørager

- 1 Kære børn, voksne og ældre velkommen - til denne grønne høstprædiken. En høstprædiken, der ønsker at skabe håb og glæde.

Men ikke en glæde og lykke, hvor vi betaler for glæden i kroner og ører.

5

Men en glæde der skaber denne enkle opnåelige følelse af lykke - ved at dyrke, spise og smage de grønne madvarer, som vi kan producere bæredygtigt - og i Guds billede nemt kan mætte os alle - uden at gøre skade på nogen eller på noget levende,

10

Når morgensolen sender sine varme stråler gennem mørket og langsomt vækker vores sovende øjne, så blødt og stille - med orange lys – vækker lyset øjenlågenes nedlagte markiser, der med barnets glæde griber dagen på ny.

15

Når fuglene vækker os af søvnen, når solens stråler varmer vores kind – en bi summer efter nektar og livet titter ind.

Lidenskab, glæde og begejstring.

20

Vi skal synge med fuglene og tude med uglerne, pibe med flagermusene og brumme med brumbasserne, så de ved vi er her.

Så dyrene ved, at vi nyder deres tilstedeværelse - og de forstår, at vi er taknemmelige over at måtte dele vores tilstedeværelse med dem.

25

I kirkerummet i Guds hus er alle velkomne.

I dette højtidelige rum kommer vi pludselig i kontakt med vores indre, vores følelser og mærker sjælen i kroppen.

30

Guds skaberværk er mangfoldigt og omfavner alt, både det døde og det levende.

Fra kirkerummet kan vi vandre ud i naturen.

35

For vi kan godt. Vi ved det godt. Vi vil det godt.

Vi er naturen.

40

Barndommens drømmekirke.

45

Da jeg var barn om søndagen, og var med til de lange katolske gudstjenester, der ikke var børnevenlige, da messen var på latin, hvor jeg intet forstod.

Da sad jeg sammen med min familie på første række og holdt godt fast i mine fiskenet og i mine spande til insekter og frøer.

50

Efter søndagens gudstjeneste skulle vi i Dyrehaven og finde dyr.

Af og til væltede mine fiskenet og larmede i hele kirken.

Jeg sad i kirken og tænkte og dagdrømte.

55

Jeg så lysindfaldet i de farvede ruder og jeg tænkte på naturen og på det eventyr, som jeg håbede, at jeg ville komme til at opleve.

Jeg sad i mit eget univers og bad Gud om hjælp.

60

Jeg ville hjælpe de fattige og jeg ville hjælpe naturen og jeg ville opleve eventyret.

65

Da jeg senere i livet, både blev ambassadør for Verdensnaturfonden og for Unicef, der gav mig mulighed for både eventyret og for mit evige ønske om at yde omsorg for de svage, så kan jeg nu tænke tilbage - med glæde - på mine ønsker i kirken, hvor mange af mine drømme senere blev til virkelighed.

Hvis jeg nu var et barn i dag, så ville jeg ønske, at en prædiken kunne være lidt

70 anderledes.

Naturkirkekor.

Så nu laver vi et anderledes naturkirkekor!

75

(Martin laver stemmerne med munden)

Lad os fløjte, summe, pippe, hyle, tude, brøle, snøfte i kirkens naturkor.

80 Nu skal I selv lave en stemme. En stemme til det dyr I vil give en stemme her i kirkerummet.

Det må gerne være højt.

85 (Martin sætter gang i naturkirkekoret og dirigerer).

Alle siger deres dyreløde.

90

(Martin siger tak til Kirkens Naturkor)

Vender vi naturen ryggen – er den her stadig!

95 Lader vi naturen visne - er den her stadig!

Naturen er rummelig og bærer ikke nag.

Naturen er ikke smålig.

100

Når vi - når som helst i livet, har brug for naturen, så er naturen her stadig og venter på os.

Og når vi ikke er her, vil naturen stadig vokse og virke.

105

Naturen er natur og naturen er stadig natur imens vi forsøger at forklare den.

Spørgsmål

110

Sviger vi dig og lader dig alene ude i den store mørke skov?

Lukker vi øjnene og lytter stille efter vandets rislen i bunden af dalen?

115

Hvorfor gør vi dette?

Og hvornår bliver det for meget?

Ved vi alligevel, hvem vi er?

120

Ved vi alligevel, hvor vi kommer fra?

Vi kommer fra naturen!

125

Vi er natur!

Nu lukker vi naturen ind igen - i vores liv - i vores hverdag, i vores glæder og i vores sorger.

130

Naturen er livet!

Hvor kommer naturen fra?

Er det blot udviklingen – evolutionen?

135

Fra død planet - til blå kosmisk vanddråbe!

140

Hvor kommer naturen fra?

Er det ikke Guds skaberværk?

145

Er det ikke Guds ønske, at vi skal være en del af naturen – og - at det er naturen, der skal give os liv, næring, mad, farver, sang, blomster og dufte?

Vi er natur i Guds eget billede i Guds eget skaberværk.

150 Vi ved det godt.

Vi - passer på Guds skaberværk!

Eller gør vi?

155

Hvis vi siger som musen, uglen og ræven?

Bliver vi så natur - eller snakker vi blot med den, som en fremmed uventet gæst?

160 Guds skaberværk forsvinder i vores billede, fordi vi har glemt det.

Fordi vi har haft travlt med at opbygge lager og forråd.

Vi har samlet til bunke og endnu en bunke og endnu en bunke.

165

Men vær ikke bekymret for livet - vi får mad nok - og tøj på kroppen.

Vi har nok i vores del af verden.

170 Vi har rigeligt.

Sammen med Unicef besøgte jeg landet Laos, der ligger mellem Thailand og Vietnam.

175 Laos' befolkning er blandt verdens fattigste fattige – De gæstfrie mennesker langs Mekongflodens uendelig vand i bevægelse - som livet flyder floden i konstant bevægelse.

Store børnegrupper leger grinende i flodens vand.

180

Børn springer fra en væltet træstamme, lader sig drive med strømmen ned ad floden og bliver stoppet af den næste liggende træstamme.

Børnene griner og gentager det hele igen og igen.

185

Folk smiler og vinker.

Børn, voksne og gamle er sammen i deres evighed - i deres virkelighed.

190

Sammen er vi livet.

195 'Ved de ikke, at de er fattige?'

Grøntsager samles og hakkes og koges i wokken.

Små fisk fra floden og insekter fra mudderet ristes på en pande.

200

'Sabeidee! – Sabeidee!' siger de og folder deres håndflader mod hinanden.

'Velkommen!'

205 'Kom og spis med!'

Her er i landsbyen med huse på pæle, er der høstgilde - hver dag - og der er

altid lidt ekstra mad til en uventet gæst.

210

Jeg tænker på Jesus med de to fisk og de fem brød. Her var også mad nok til alle.

'Men ved de ikke, at de er fattige?'

215 Vi, i vores del af verden, overproducerer mad, vi ødsler med vores mad.

Vi producerer, som om vi skulle dø af sult i morgen, men mangler samtidig respekten for maden og smider den overskydende mad i skraldespanden.

220 Men hvorfor samler vi til huse og hobe - i lo og i lade?

Hvorfor raver vi til os?

Hvem samler vi sammen til?

Nu skal vi give slip.

Vi skal hjælpe hinanden til at give slip.

230

Nu skal vi give tilbage.

Nu skal vi slippe af med - og slippe fri af - vores trang til forbrug - og finde friheden til at generobre tiden, genfinde tiden, blive i tiden, blive i øjeblikket, i 'nu'et' – Det store 'NU'

235

Nu'et findes i naturen. Hvor vi pludselig står midt i skønheden og pludselig opdager, at vi selv er naturen.

240

Vi bliver NU'et. Vi mærker NU'et, vi glemmer, vi mærker,

Nu er vi NU'et

245

Nu ved vi, nu forstår vi Guds skaberværk, når vi er i NU'et.

Vi holder fast i NU'et, men fortaber os i livets hastighed.

250

Vi søger NU'et med utålmodighed - men finder det ikke.

Det lykkelige nu.

Men det lykkelige nu er ikke et uopnåeligt fatamorgana. Vi genfinder nuet i naturen.

255

I det øjeblik vores børn bliver født.

I det øjeblik vi siger 'ja' til hinanden, da oplever vi det store lykkelige 'NU'.

260

Men disse NU er kun glimtvis Nu, der kun eksisterer i dette unikke NU, som vi vender glædeligt tilbage til i vores erindringer, og som vi så forsøger igen og igen, at købe os til - i det uendelige håb - om at genkalde det oprindelige NU.

Den abstrakte lykke den diffuse korte lykke – kan man tænke.

270 Men nu genoplever vi meningen med NU'et, hver evig eneste gang vi er i naturen og opsøger det stille sted med den gode udsigt til skovsø og himmel;

Her viser nuet sig for os.

275 Gud er i nuet - Gud er til stede i alt - i naturen.

Hver gang, Naturen giver os det kostbare sjældne 'lykke – nu' tilbage - og giver os nuet - i den tid vi selv vælger, at være i nuet. Bliver vi mindet om at passe på vores natur og værne om Guds skaberværk.

280

Vi passer på den store vilde natur, fordi det er naturen der gemmer nuet til de tider, hvor vi har brug for at 'falde ned', blive oplyst, og føle os rensset og hjulpet.

285 Naturens 'lykke – nu' er vores fælles nu og vores fælles håb for fred, kærlighed og et håb om en bæredygtig fremtid.

290 I den lille fattige - men 'rige' landsby ved Mekongfloden, var nuet til stede i samværet med hinanden - og i glæden ved selve livet - og ved glæden over at være i live.

295 Vi bærer NU'et i os og vi genopdager denne følelse af frelse, som vi oplever i Guds Hus og vi oplever en følelse af en tilsnigende genopstandelse – som vi genoplever i naturen.

(Martin med syltetøjsglas med åbent låg)

300 I dette lille glas gemmer jeg det værdifulde 'NU' – her fra dette gode samvær med jer -

(Martin skuer låget på syltetøjsglasset)

305 og tager 'NU'et' med ud i det åbne land.

Vi kan alle leve uendeligt af Guds gaver, når vi, som det mest naturlige, plukker grøntsagerne fra den frodige jord.

310 Vi kan alle i vores del af verden leve af Guds skaberværk, når vi blot passer på det vi er blevet givet.

Gå sammen - uden at gå ind i hinanden.

315 Vi er alle fælles om at passe på Guds storslåede skaberværk; Naturen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler.

320 **Kildetype**

Digitalt manuskript

Tags

14. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Lægprædikant, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

325 <https://www.dansketaler.dk/tale/martin-kellers-hostpraediken>

330

335

340